

Gelukkig op Ibiza

Aline van Wijnen bij Boekerij:

Halsoverkop

Bestemming geluk

Niet alles wat schittert

Het geheime kistje van Elle

Liefde met gebruiksaanwijzing

Gelukkig op Ibiza

Aline van Wijnen

Gelukkig op Ibiza

Maud is hard op weg om haar droom waar te maken.
Tot er iets gebeurt wat ze niet had verwacht.

ISBN 978-90-225-8591-7
ISBN 978-94-023-1704-6 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: © Bürosüd
Omslagbeeld: www.buerosued.de
Auteursfoto: © Rosalie Mijnheer
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lezers

*I gave you all the love I got
I gave you more than I could give
I gave you love
I gave you all that I have inside
And you took my love
You took my love*

*Didn't I tell you
What I believe
Did somebody say that
A love like that won't last
Didn't I give you
All that I've got to give, baby*

*I gave you all the love I got
I gave you more than I could give
I gave you love
I gave you all that I have inside
And you took my love
You took my love*

*I keep crying
I keep trying for you
There's nothing like you and I, baby
This is no ordinary love
No ordinary love
This is no ordinary love
No ordinary love*

Sade - 'No Ordinary Love'

1

Het leven van de meeste mensen is één groot toneelstuk. En net als in het theater zijn die toneelstukken van wisselend niveau. Het laagste niveau omvat het gros van de bevolking. Mensen die hun dag uitzitten op een plek waar ze niet willen zijn, zogenaamd beleefd vragen beantwoorden die ze stom vinden en glimlachen naar collega's die ze niet kunnen uitstaan. 's Nachts delen ze het bed met iemand op wie ze zijn uitgekeken en de volgende dag begint de vertoning opnieuw.

Een groep uitverkorenen speelt toneel op hoog niveau. Ook zij veinzen hun glimlach, komen op plekken waar ze niet willen zijn of leven met een partner die ze minachten. Dat alles doen ze alleen tegen een heel ander tarief. Ik heb me voorgenomen dat niveau zo snel mogelijk te bereiken.

Het decor van vandaag is een beroemd restaurant in het centrum van Amsterdam dat omgetoverd is tot een catwalk voor de modeshow van Sheila de Vries. De toneelspelers zijn de rijksten en de bekendsten van Nederland, die door een marketingstrateeg op de gastenlijst zijn gezet.

De tafels staan in een halve cirkel, zodat iedereen goed zicht heeft op de flanerende modellen. Er worden regelmatig exquisite hapjes rondgebracht en de sommelier schenkt de glazen

continu bij. Ik nip van mijn wijn en laat mijn blik over de zaal gaan.

Een bekend gezicht aan de viptafel vooraan is niet te missen: de onmiskenbare honingblonde lokken van Cecile, de zus van mijn werkgeefster en de vrouw van een van de machtigste industriëlen van Nederland. Een jaar geleden heeft zij mij in een opwelling meegenomen naar een liefdadigheidsbal en sindsdien is het me altijd gelukt om van iemand een nieuwe uitnodiging te scoren. Zo'n uitnodiging is een tijdelijk toegangsbewijs tot 'het wereldje', en elke keer dat die deur open gaat brengt me een stapje vooruit. Ik weet dat ik hier thuis hoor, en niet in de juwelierswinkel van Mel, waar ik mijn dagen slijt met zilver poetsen. Ik weet ook dat er een dag komt waarop ik mijn plaats hier definitief inneem. Het heeft alleen tijd nodig, tijd en het juiste toegangsbewijs.

De man die naast me zit is dat duidelijk niet. Hij is dan wel zo knap als een fotomodel, zijn hartelijkheid doet meer denken aan een straatsteen. Hij heeft mij voor deze modeshow uitgenodigd omdat hij geen beter alternatief had. Om diezelfde reden heb ik zijn uitnodiging geaccepteerd. We weten allebei dat het bij deze afspraak blijft. Hij verdeelt zijn aandacht tussen zijn telefoon en de man aan zijn rechterkant. Die is op de een of andere manier belangrijk, zoals iedereen in deze zaal. Rijk, bekend of allebei: eigenaar van een winkelketen, jachtverhuurbedrijf, investeerder, tv-producent, actrice... Zijn vrouw drinkt haar derde glas wijn leeg en kijkt verveeld naar het podium om daarna net zo verveeld naar haar nagels te staren.

Ik glimlach naar haar, maar zij draait haar hoofd van me weg, beledigd dat ze aan een tafel is gezet met iemand met zo weinig status. Met mijn uiterlijk en figuur doe ik niet voor haar onder, maar mijn jurk is een Ted Baker uit de uitverkoop, mijn schoenen zijn de te krappe afdankertjes van Cecile en

zelfs de man naast me behoort niet tot de Quote 500-types. Ik ben geen interessant gezelschap en daar heeft ze zichtbaar de pest over in.

Een paar minuten lang probeer ik het spektakel op het podium te volgen: jurken, jassen, veel leer, veel rood. De halfgeopende lippen van de modellen en hun professioneel zwoele blikken moeten het publiek overhalen om naar de winkel te snellen voor al dat moois. Maar het publiek zelf vind ik leuker om naar te kijken.

Een bekende actrice scrolt door haar Instagram, haar telefoon onopvallend op haar bovenbeen gelegd. Alsof ze een derde oog in haar achterhoofd heeft, kijkt ze met een stralende lach op als een roddelpersfotograaf zijn camera op haar gezicht richt.

Een voetballer slaat bezitterig zijn arm om de schouders van zijn nieuwste vrouw.

Een vastgoedmagnaat in driedelig kostuum luistert met een beleefde glimlach naar de Nederpopzanger van het moment, die een volledig getatoeëerde huid heeft, gouden kettingen om zijn nek draagt en een ring door zijn neus.

Dan zie ik hem: Chris Theunissen. Hij is een vaste klant in de juwelierszaak en een knappe en succesvolle zakenman en vrijgezel – als je zijn ingehuurde sugarbaby's niet meetelt. Hij zit aan een tafel aan de zijkant met nog drie mannen als gezelschap, een glas wijn in zijn hand, een schaduw van een glimlach op zijn gezicht.

Heel even vergeet ik te ademen en ik krijg het warm en koud tegelijk. Chris is een man die voor mij zo veel meer is dan alleen een mogelijk toegangsbewijs tot het wereldje. Hij is degene die mijn hart al tijden sneller doet kloppen. Al die tijd dat hij als klant in Mels winkel komt met zijn elk half jaar wisselende vriendinnen. Al die jaren dat ik hem van een afstandje mag bewonderen en ervan droom dat ik een keer zijn aan-

dacht weet te vangen. En dit is het moment.

Chris haalt zijn mobiel uit zijn zak, werpt een snelle blik op het scherm, staat op en loopt naar de hal van het restaurant.

‘Zo terug,’ fluister ik tegen de man naast me. Zo nonchalant mogelijk slenter ik naar buiten. Net op tijd om Chris iemand in het Engels een fijne avond te horen wensen door de telefoon.

‘Chris! Wat toevallig. En wat een fijne verrassing.’ Mijn hart bonkt in mijn keel en mijn benen voelen zo zwaar alsof ze stenen pilaren zijn, maar het is nu of nooit. ‘Ik ben Maud Reuters, van de juwelierswinkel van Melanie.’

‘Leuk om je weer te zien, Maud,’ zegt Chris, en zijn vriendelijke glimlach laat niet raden of dit een beleefde opmerking is of dat hij me wel degelijk herkent. Maar hij maakt geen aanstalten om weg te gaan en dat is het enige wat telt.

‘Insgelijks. Ten minste iemand die ik hier ken. Wat vind je van de show?’ Geen vragen stellen waarop een ja of nee volstaat: een uitgebreide reactie houdt het gesprek op gang.

‘Goed geregeld. Ik zit zelf in de mode en heb ondertussen genoeg modeshows meegemaakt. Dit is heel handig gedaan, zo in een restaurant. Zo heeft iedereen er wat aan, of je nou een modekenner bent of niet.’

Chris lacht en ik doe met hem mee, naarstig op zoek naar een nieuwe vraag, maar zijn aanwezigheid betovert me en mijn normaal gesproken zo vlotte babbel laat me in de steek.

‘Hoe ben jij hier eigenlijk terechtgekomen?’ vraagt Chris tot mijn opluchting. ‘Werk je toevallig ook in de mode naast je baan in de juwelierswinkel?’ Hij laat zijn blik van mijn gezicht omlaag gaan en ik voel hoe de warmte zich over mijn huid verspreidt alsof hij me aanraakt.

‘Ik... ik kreeg een uitnodiging van een kennis en het leek me leuk om de show te zien. Ik hou van mooie kleding. Als je bij een juwelier werkt, is het bovendien best handig om te weten

wat de nieuwe modetrends zijn, zodat je de klanten goed kunt adviseren.’

‘Altijd fijn als je op een evenement bent dat je wel degelijk boeit,’ zegt Chris op een toon die verraadt dat dat vaak ook niet het geval is.

Ik haal diep adem en waag het erop. ‘Morgenavond ben ik ook uitgenodigd voor iets interessants: de boekpresentatie van Olivia Stolk, Melanies beste vriendin. Ze presenteert haar tweede roman bij die grote boekhandel bij ons in het winkelcentrum. Heb je toevallig zin om mee te gaan? Het begint om zeven uur.’ De grond wankelt onder mijn voeten alsof ik op een boot in de storm sta.

‘Een boekpresentatie? Ben ik nog nooit geweest.’ De deur van het restaurant vliegt open en een horde rokers stapt opgelucht naar buiten, pakjes sigaretten al in de aanslag. Chris slaat beschermend zijn arm om mijn middel en manoeuvreert mij uit de weg. ‘Morgenavond ben ik nog in Amsterdam, dus ik neem je uitnodiging aan. Ik zie je vijf voor zeven voor de ingang van de boekwinkel.’

Een bankier slaat hem op zijn schouder met zo’n enthousiaste groet alsof Chris een broer van hem is die hij al jaren niet heeft gezien. Chris werpt me een verontschuldigende blik toe en een paar tellen later zijn ze verwickeld in een gesprek waar ik geen snars van snap. Ik doe een stapje opzij en meng me tussen de druk pratende mensen, in het bedwelmende mengsel van exotische parfums en scherpe aftershaves. De frisse lucht buiten is een verademing en ik voel me zo opgewonden en blij dat zelfs de eerste regendruppels de pret niet kunnen drukken.

De lantaarns springen aan en de straten van Oud-Zuid krijgen een magische, bijna sprookjesachtige sfeer: kleurrijke paraplu’s zwevend in de lucht, de gouden gloed van de etalages van dure boetieks, verwarmde terrasjes van cafés. Voor het

eerst in mijn leven stoor ik me niet aan de groepen toeristen op de stoep, de regen of mijn knellende schoenen. Ik ben zo blij dat ik de hele wereld zou kunnen omarmen. Dit is een bijzondere dag: vanaf nu zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn.

2

Vanaf nu zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn. In tegenstelling tot gisteren ben ik hier nu niet meer zo zeker van.

Om tien voor zeven sta ik om de hoek van de boekhandel: veel te vroeg om niet te gretig over te komen. Ik bekijk de poster van Nicci French in de etalage alsof ik hun grootste fan ben, strijk een onzichtbare vouw in mijn jurk glad en werp opnieuw een blik op mijn horloge. Het schiet niet op.

Vanaf nu zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn. De uren die voorbij zijn gegaan sinds mijn ontmoeting met Chris in het restaurant hebben die overtuiging aardig aan het wankelen gebracht. Wat als hij niet komt opdagen op de boekpresentatie? Wat als hij wel komt maar daarna geen nieuwe date met mij wil? Wat als ik zijn type niet ben, of hij al een relatie heeft met iemand anders?

Al die vragen maken me zo zenuwachtig alsof mijn hele leven van deze avond afhangt. En in zekere zin is dat ook zo. Chris Theunissen is niet alleen een toegangsbewijs tot een beter leven. Hij is de man die ik al tijden leuk vind, met wie ik oprecht een relatie en een toekomst samen zou willen. Chris is mijn kans om mijn droom waar te maken en ik ben niet van plan om die kans mis te lopen.

Nog twee minuten. Ik haal een poederdoosje uit mijn tas en

controleer mijn gezicht in de spiegel. Mijn make-up is zorgvuldig aangebracht: een onopvallend zilveren lijntje maakt het blauw van mijn ogen nog intenser en de nauwelijks zichtbare blush accentueert de fijne structuur van mijn gezicht. Mijn van nature zachte, blonde haar is nu geföhnd en valt soepel over mijn schouders. De buitenkant is perfect en vertoont geen spoor van zenuwen, alleen vanbinnen ben ik zo gespannen als een te strak aangedraaide snaar.

Vijf voor zeven. Ik adem diep in en uit, zwiep mijn tasje over mijn schouder en loop de hoek om alsof ik er net aan kom. Chris staat voor de deur van de winkel en glimlacht als hij me in de gaten krijgt.

‘Maud, je ziet er beeldschoon uit.’ Hij geeft me drie kussen en de vluchtige aanraking van zijn wang tegen de mijne neemt me de adem.

‘Dank je wel.’ Zijn woorden geven mij vleugels. Ik voel mijn zorgen wegvloeien alsof ze door een vloedgolf zijn weggespoeld.

‘Het is daar een drukke bedoening,’ zegt Chris als hij me zijn arm aanbiedt en mij naar de trap begeleidt.

Hij heeft gelijk: de ruimte die voor de boekpresentatie is bestemd is tjokvol en een paar medewerkers klappen snel vouwstoeltjes uit om extra zitplaatsen te creëren. Boven aan de trap laat ik mijn blik over het publiek gaan. Cecile met haar kinderen en haar ‘evenementenglimlach’ op haar gezicht. Olivia’s ex en hun dochter Isa, de ouders van Melanie, mijn werkgeefster – dat zijn de enige bekende gezichten in de drukke zaal. Olivia zelf is met een groep mensen in gesprek naast een gigantische piramide van haar boeken.

Ik zie Melanie naast de trap staan. Ze wacht ongetwijfeld op haar vriend Alex, die als koerier de hele dag onderweg is. Haar verbaasde blik als ze ons in de gaten krijgt, is goud waard. Chris en ik glimlachen naar haar in het voorbijgaan.

‘Een momentje, Maud,’ zegt Chris met een blik op zijn telefoon. ‘Ik moet deze even nemen.’ Met zijn telefoon aan zijn oor loopt hij naar een rustiger plek bij de kastenwand.

‘Wacht, Maud.’ Mel pakt me zachtjes bij mijn arm. ‘Ben je zijn nieuwe sugarbaby?’ Haar ogen weerspiegelen haar verbazing.

‘Nee hoor, ik ben zijn vriendin.’ Ik bijt op mijn tong. Wishful thinking, zou mijn beste vriend Fedde zeggen. En wat is daar mis mee? ‘Ik ben echt zijn vriendin,’ herhaal ik zo stellig dat ik er zelf in geloof. ‘En ik ben zo verliefd op hem!’ Dat is tenminste wél volledig de waarheid.

‘Ik vrees dat ik nu een goede klant kwijt ben,’ zegt Mel met een zucht.

‘Niet als ik straks niet meer bij je werk.’

‘Dan ben ik een goede verkoopster kwijt.’

‘Nou ja, we kunnen altijd nog over mijn salaris onderhandelen, als je mij zo goed vindt. Dinsdag.’ Ik geef haar een knip-oog en voeg me bij Chris, die net met zijn gesprek klaar is.

Een vrouw op het geïmproviseerde podium vraagt ieders aandacht. Chris wijst naar twee vrije stoelen achter in de zaal en we nemen plaats. De presentatie gaat van start en in mijn beleving is die al weer voorbij voordat ik mijn aandacht goed en wel op het podium kan richten, in plaats van op Chris. In mijn ooghoek zie ik hem glimlachen als Olivia haar dochter op het podium roept om haar het eerste exemplaar van haar boek te geven. Ik zie hem klappen als ze Melanie bedankt voor haar hulp en haar vriendschap en ik zie hem geboeid luisteren als een jonge vrouw iets vertelt over boekenblogs. En al die tijd razen er zo veel gedachten door mijn hoofd dat ik er zowat duizelig van word.

Ik ben zijn vriendin, zei ik tegen Mel. Dat is nog niet waar, maar ook niet helemaal een leugen. Chris glimlacht naar me en de waarderende blik in zijn ogen geeft me moed. Ik ken die

blik: de blik van een man die een vrouw leuk vindt. Ik heb Chris zo vaak bij ons in de winkel gezien met de zoveelste ingehuurd ‘vriendin’ dat het nu bijna onvoorstelbaar is dat hij hier naast me zit. Toch heb ik genoeg over het zakenleven geleerd om te weten dat een zakenman zijn kostbare tijd niet zomaar verdoet.

De vrouw op het podium is klaar met haar verhaal en het lawaai van tientallen verschuivende stoelen kondigt het einde van de boekpresentatie aan. Binnen een paar ogenblikken is Olivia omringd door haar lezers en de rij voor de signeertafel slingert door de zaal als een kleurrijke slang.

‘Wil je alvast in de rij gaan staan?’ vraagt Chris.

‘Waarom?’

‘Om een boek van Olivia te kopen en te laten signeren. Ik denk dat dat zo hoort, denk je ook niet? Maar we kunnen nog even wachten tot het wat rustiger wordt,’ zegt hij met een blik op zijn horloge. Een IWC Portugieser, valt me op, een van mijn favoriete modellen.

‘Kom je vaak in boekwinkels?’ vraag ik.

‘Vaak genoeg, maar alleen op vliegvelden. Ik reis veel voor mijn werk. Tijdens een vlucht staat mijn mobiel uit: de enige tijd dat ik niet bereikbaar ben. Een soort minivakantie.’ Hij glimlacht. ‘Dan vermaak ik me graag met een boek.’

‘Dan heb je thuis waarschijnlijk een gigantische boekenkast met al die boeken.’

‘Die heb ik niet. Ik laat mijn boeken achter in hotels als ik ze uit heb. Dan krijgen ze een tweede leven bij iemand anders, dat vind ik een fijn idee. Lees jij graag?’

‘Netflix. Helemaal van deze tijd: dan krijg je niet alleen een verhaal maar meteen ook een beeld erbij.’

‘Dat is waar,’ zegt Chris met een glimlach en ik voel een hele zwerm vlinders in mijn buik fladderen als ik naar de lachrimpeltjes in zijn ooghoeken kijk.

De rij is intussen zo goed als opgelost en de winkelmedewerkers zijn begonnen de stoelen van de achterste rijen op te klappen. Mel is nergens meer te bekennen, Isa zwaait haar vader gedag boven aan de trap en Olivia neemt afscheid van de laatste bezoekers. De gigantische piramide van haar boeken is zo goed als verdwenen.

‘Laten we nu naar Olivia toe gaan,’ zegt Chris, maar Isa is ons voor, gevolgd door haar moeder.

‘Maud, heb je mama’s boek al gekocht?’

‘Maud, heb je Melanie ergens gezien?’

‘Maud, ik moet zo meteen weg, kan ik je een lift geven?’

Met drie paar ogen op mij gericht en ook nog mijn mobiel trillend in mijn tas voel ik me redelijk belangrijk en dat is belist een fijn gevoel. De naam van mijn werkgeefster staat op het schermpje als ik mijn telefoon tevoorschijn haal.

‘Hoi Mel, waar zit je?’ vraag ik als ik opneem. ‘Olivia is al naar je op zoek. Wat?’ Ik hap naar adem. ‘Alex? Is hij dood?’ Aan de andere kant van de lijn doet Mel een onsamenvattend verhaal, maar als ze ermee klaar is, slaak ik een zucht van opluchting. ‘Wat vreselijk. Heel veel sterkte.’ Maar de verbinding is al verbroken.

‘Wat is er met Alex aan de hand?’ Olivia kijkt me met grote ogen aan.

‘Hij heeft een auto-ongeluk gehad op een kruispunt hier in de buurt. Zijn busje is total loss en Alex heeft een hoofdwond en moet naar het ziekenhuis. Melanie gaat nu met hem mee in de ambulance. Ze heeft je geprobeerd te bellen.’

‘Isa, waar is mijn mobiel?’ Olivia draait zich naar haar dochter toe, en Isa grijpt de telefoon onmiddellijk uit haar eigen tas.

‘Wow, tien gemiste oproepen! Ik had het echt niet gehoord, mam.’

‘Ik ga onmiddellijk naar Mel toe,’ zegt Olivia.

‘Ik ga met je mee.’

‘Zal ik jullie dan maar wegbrengen, dames?’ Door het telefoontje van Mel was ik Chris bijna vergeten, maar hij is er nog, mijn droomman, met een gedecideerde uitdrukking op zijn gezicht die hem nog aantrekkelijker maakt.

‘Heel graag, Chris. Melanie kan onze steun nu goed gebruiken,’ besluit Olivia voor ons allemaal.

Met zijn vieren snellen we de trap af: Isa voorop, Olivia al bellend met haar uitgever achter haar aan, Chris naast me, zijn autosleutel al in de hand. De boekhandel is ondertussen bijna leeg. De laatste bezoekers vormen een rij bij de kassa.

De feestelijke stemming is totaal omgeslagen en we haasten ons bedrukt naar de auto om zo snel mogelijk bij Alex en Melanie te zijn. Wat een treurig einde van dit boekenfestijn. Alhoewel, het had natuurlijk nog treuriger kunnen zijn als Alex het niet had overleefd.

‘Wow, wat een coole auto!’ zegt Isa als Chris de portieren van zijn matzwarte Range Rover voor ons opendoet.

‘Cool is geen Nederlands woord.’ Olivia installeert zich op de achterbank en Isa ploft naast haar neer. Ik neem plaats op de bijrijdersstoel voorin, verleidelijk dicht bij Chris.

‘Wat moet ik dan zeggen, mam? Leuk?’

‘Stoer?’ stelt Chris voor, en daar kunnen Olivia en Isa allebei mee leven. ‘Hij is vooral praktisch en comfortabel. Niet onbelangrijk als je veel op reis bent. Welk ziekenhuis? Het AMC?’

Ik knik, behoorlijk uit mijn doen door deze onverwachte wending. Ik had me het einde van deze avond zo anders voorgesteld.

‘Ik heb ook in het AMC gelegen,’ zegt Isa verrukt, alsof dat een prestatie is waar je trots op kunt zijn.

‘En hoe is dat zo gekomen, jongedame?’ Chris stuurt zijn auto de weg op en als op commando springt het stoplicht voor hem op groen.

‘Ik ben vorig jaar aangereden door een taxi. Mama was toen met haar vriendje in Parijs en tante Mel en Maud in de winkel. Ik zou naar de winkel komen om te helpen, maar ik had even daarvoor een boek geleend in de bieb en was dat al lopend op straat aan het lezen. Daardoor had ik die taxi niet gezien.’

‘Wat niet bepaald slim van je was,’ concludeert Olivia.

‘Ik had een paar gekneusde ribben en een gebroken been,’ zegt Isa, die zich zoals altijd niets van haar moeders opmerking aantrekt.

‘Dus je bent een boekenwurm.’ In mijn ooghoek zie ik Chris via de achteruitkijkspiegel naar Isa kijken.

‘Jazeker. Ben jij ook een boekenwurm?’

‘Het is u, Isa, geen jij. Chris is veel ouder dan jij,’ zegt Olivia.

‘Niet waar. Ik ben al dertien. Zo oud is Chris nou ook weer niet.’

‘Inderdaad, zo oud ben ik nou ook weer niet,’ bevestigt Chris, en ik zie een kuiltje in zijn wang verschijnen als hij een lach onderdrukt. ‘Ik ben tweeëndertig. En ik ben geen boekenwurm. Vroeger wel, toen ik nog op school zat. Toen las ik veel boeken. Nu heb ik daar geen tijd meer voor.’

Chris is een zakenman. Een Belgische zakenman om precies te zijn. Dat weet ik alleen omdat Melanie dat een keer heeft verteld. Hij is een vaste klant in haar juwelierswinkel, waar ik sinds een paar jaar ook werk, maar ze kent hem veel langer dan mij. Zijn neutrale Nederlandse uitspraak verraad zijn afkomst niet, in tegenstelling tot Mels vriend Alex, die uit Wit-Rusland komt en na al die jaren nog steeds met een accent praat. Maar Alex is gewoon een koerier en Chris is een succesvolle ondernemer. Eentje die ik waanzinnig aantrekkelijk vind.

‘Willen jullie Alex beterschap wensen en Melanie de groeten van mij doen?’ zegt Chris als hij zijn auto voor de ingang van de Eerste Hulp heeft geparkeerd. ‘Ik zal ze bloemen sturen.’

‘Zal ik doen,’ zegt Olivia. Zonder te wachten tot hij het portier voor haar opendoet, stapt ze de auto uit. ‘Dag Chris, bedankt.’ Met Isa in haar kielzog snelt ze naar binnen.

‘Dank je wel voor je uitnodiging, Maud. Ik was nog nooit naar een boekpresentatie geweest, en ik vond het heel leuk.’ Hij loopt om de auto heen om het portier voor me open te doen en helpt me met uitstappen. Voor een ogenblik ben ik in een driehoek beland tussen Chris, zijn auto en het portier. Hij is zo dichtbij dat ik een vleugje van zijn aftershave opvang: een frisse, energieke geur.

Men vindt dat ik niet op mijn mondje ben gevallen en ik zal de laatste zijn om dat tegen te spreken, maar nu zijn alle woorden uit mijn hoofd gewist. Ik zou een vervolgspraak met hem kunnen maken of op z’n minst zijn telefoonnummer vragen. ‘Was gezellig,’ piep ik in plaats daarvan, en de sirene van een naderende ambulance overstemt het weinige geluid dat ik produceer.

‘Tot gauw, Maud.’ Chris stapt opzij, en ook ik snel naar binnen, met in mijn buik het knagende gevoel van een gemiste kans.

3

De wachtkamer is tjokvol, maar Melanie, Olivia en Isa zie ik direct: met hun feestelijke kleding vormen ze een opvallend gezelschap in een hoekje bij een informatiebord.

‘Alex kwam van rechts en had voorrang,’ vertelt Mel. ‘Hij zag de vrachtwagen van links aankomen op het kruispunt en het leek erop dat die ging remmen, maar ineens gaf hij juist gas. Een onervaren chauffeur, voor het eerst zelfstandig een lange rit gemaakt en vermoeid. Het busje van Alex is over de kop geslagen en total loss en Alex... Ik wil er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren.’

‘Daar moet je ook niet aan denken,’ zeg ik. ‘Het is gelukkig niet gebeurd.’

‘Je hebt gelijk, Maud. Je hebt helemaal gelijk. Ik ben gewoon zo ontzettend geschrokken.’ Melanie ziet eruit alsof ze zelf net uit een verongelukte auto is gehaald. Haar ogen zijn roodomrand en de mascara zit overal op haar gezicht behalve op haar wimpers. Haar lange haar, dat nog maar een uur geleden in een kunstige wrong was opgestoken, hangt nu in slordige plukken los. Op haar blouse zitten roestbruine vlekken waarvan ik de afkomst niet wil weten en haar voeten...

‘Waar heb je je schoenen gelaten, Mel?’

‘Uitgeschopt. Toen ik naar het kruispunt rende. Die lig-

gen nu ergens aan de kant van de weg.'

'Je zwarte Louboutins?' Als ik één ding zeker weet is dat ze die schoenen niet meer hoeft te zoeken.

De deuren van de afdeling zwaaien open en we draaien ons allemaal om. Helaas is het niet Alex maar een forse vrouw die in de kreukels op de brancard ligt. Wat een ellende. Deze hele kamer is een treurige boel. Je staat er nooit bij stil dat op het moment dat je 's ochtends je eerste kop koffie drinkt, ergens in dezelfde stad iemand een been breekt, een mok hete thee over zichzelf heen gooit of een vingertopje afhakt met een vlijmscherp mes. Sommige mensen huilen, andere kijken versuft voor zich uit en het personeel van het ziekenhuis rent heen en weer alsof ze geen medici maar olympische sporters zijn.

'O ja, Chris Theunissen wenst Alex beterschap en doet jou de groeten,' zegt Olivia. Bij het horen van zijn naam zet ik me schrap. 'Hij heeft ons hierheen gebracht.'

'Dank je wel. Chris is een aardige man. Hij stelt zich als klant heel zakelijk op, maar hij heeft een goed hart. Wat een verrassing trouwens, Maud, dat je samen met Chris naar de boekpresentatie kwam. Ik wist helemaal niet dat je een relatie met hem had.'

'Ja, ach...'. Dit is het moment om haar te vertellen dat Chris niet echt mijn vriend is. Dat ik het wel graag wil en dat ik mijn kans heb gegrepen om hem voor de boekpresentatie uit te nodigen in de hoop dat dat zou leiden tot een vervolgspraak. Maar Mel kijkt al weer naar de deur waarachter ze Alex verwacht, Olivia stelt een vraag over het ongeluk en Isa zegt dat ze trek heeft. En eigenlijk ben ik daar blij om. Chris is nog niet echt mijn vriend, maar als het aan mij ligt, is dat een kwestie van tijd. 'Kom, Isa. Laten we beneden in de winkel iets te eten gaan halen. En hopelijk nieuwe schoenen voor Mel.'